

Szeretett testvéreim, nincsen nagyon sok tinédzser köztünk, akinek az utóbbi időben kellett esetleg ilyen hallania, de azt hiszem mindenki átérzi annak a fájdalmát, amit most fogok mondani. Amikor egy fiatal fiú vagy lány szerelmes, mi az a mondat, ami talán a legfájóbb lehet abban a helyzetben? Az, hogyha azt hallja a szerelme tárgyától: *Te is tetszel nekem, kedvellek...de csak mint egy barát...*Jaj, hát ez a mondat átfúrja a szerelmes ifjú szívét. Miért? Azért mert te másképpen tekintesz a szerelmedre. Számodra Ő az egyetlen. Különb, más mint a többi. És ezt te megvallod neki. S akkor tőle azt hallod: *Ne haragudj, de számomra te nem vagy különb, nem vagy más, mint a többi.* S ami ezután következik, az a szerelmi bánat, aminek komoly lelki és testi következményei is lehetnek.

Na de ha nekünk, embereknek ennyire rosszul esik az elutasítás, vajon a Mindenható Isten, a Világ teremtője hogyan bánik ezzel?

Erre kapunk példát az 1 Sámuel 8-ban. Ez a fejezet Izráel történetének két fontos fejezete közötti átmenetet jelenti – a bírák kora és a királyság kora közti átmenetet. Sámuel volt az utolsó bíra. És azt olvashatjuk róla, hogy Isten lelke vele volt, és addig amíg ő bíraskodott Izráel fölött, áldás és békesség volt Izráelen. Igen ám, de Sámuel is megöregedett, és ezzel a problémafelvetéssel indul ez a 8. Fejezet. Mit kell tenni? Sámuel idős lett, Ő maga is tudja, a vezetők is tudják...és ezért tartanak nagygyűlést Rámában. És Izráel vezetői javaslatot tesznek: - *királyt nekünk.*

Miért volt erre szükség?

1. Sámuel idős...utódokat próbált intézni magának, fiait...nem volt sikeres kezdeményezés...az öröklés nem feltétlenül rossz dolog, de sokszor balul üt ki...pl. Éli
2. Sámuel fiai nem követik az ő példáját. Ez az egyetlen, amit nem adhatsz szülőként a gyermekednek: *hitet, a Szentlélek vezetését.*
3. Királyt szeretnénk...mert minden más népnek van...nekünk miért nem lehet?

Sámuel nagyon megbántja ez a kérdés. Megsértődött.

- De Isten: nem tégen, hanem engem vetettek el.
- Lehet, hogy így gondolkozott a nép: Helyes, csak Isten lehet fölöttünk, nem szabad más, idegen isteneket tisztelni. De hát egy király? Az nem bálvány? Azt azért lehet, nem?

Isten figyelmezteti a népet:

- Mit fog tenni a néppel a király? Kizsákmányolja...a nép pedig kiáltani fog, de Isten nem fog hallgatni rájuk.

De a nép válaszol:

- Nem, adj királyt nekünk...akkor mi is olyanok leszünk, mint a többi nép... itt van a döntő érv... ez a rejtett, titkolt vágya a népnek is...lehet hogy nem is tudatosan bennük, de mégis kimondják...akkor mi is olyanok leszünk, mint a többiek.

Olyanok mint a többiek?

- Ki mondja ezt? Isten választott népe. Szeme fénye. Szeretettje, akivel szövetséget kötött. Nem azért mert annyira más lenne a többi népeknél...épp azért mert nem az. Nem erősebb, nem ügyesebb, okosabb, gazdagabb, bölcsebb...hanem Isten szabad választásán nyugszik ez a kapcsolat. Isten másképp néz rájuk, mint az összes többi népre...
- És épp ez a nép mondja ezt: *Köszönjük...de inkább olyanok szeretnénk lenni mint a többiek.*

Kívülállóként állsz és nem érted? Hogy lehet ez? Miért van ez? De egy keresztyén nem nézheti, olvashatja ezt a történetet kívülállóként. Mert Isten Krisztus véréért minket is bele akar foglalni az Új szövetségébe. Nem azért, mert különbet lennénk másoknál, épp azért mert nem vagyunk azok...csak így lehet szó kegyelemről.

DE Isten ígérete nekünk is szól: *TE MÁÁS VAGY...nem azért mert az vagy, hanem mert én másképpen tekintek rád.* És épp ezért: *VISELKEDJ IS MÁSKÉPPEN, mint a körülötted levő világ.* Ne kövesd mindenben a világot.

- Hihetetlen kegyelem...Isten még Izráelnek ezt a tévedését, téves vágyát jóra fordította...mert a királyság intézményén keresztül...Dávid király házáan keresztül küldte el a Messiást.

Tanuljunk Izráel rossz példájából, és ne kövessük el ezt a hibát...hogy halljuk Isten hívó szavát, Ígéreteit, és közben azt mondjuk: *Ne haragudj Uram, de túl nagy a kísértés. Túlságosan hív a világ...mindenki ezt vagy azt teszi...* - Fiatalok használják: *Hát mindenki ezt csinálja...nekem is muszáj, mert ha nem, nem tartozom a közösséghez.* Vagy felnőttek használják: *Hát, ezt amit én teszek...ezt azért csak lehet még...láttam már másokat ennél sokkal rosszabb dolgokat tenni.* És amit ilyenkor teszünk éppen az, amit Izráel tett: *olyanok akarunk lenni, mint mások.* Igen...Isten is kell, Krisztus is kell...de a világ is...és közben tudjuk, hogy nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni.

Szeretteim, ma egy keresztelelésnek lehettünk tanúi. A Heidelbergi Káté azt tanítja a kisgyermeknek keresztségéről: *szükséges őket megkülönböztetni a hitetlenek gyermekeitől.* Miért? Annyira mások lennének? Egyáltalán nem. Ez a különbségtétel nem azt jelenti, hogy egy megkeresztelt gyermeknek nem lenne szüksége a Szentlélek munkájára, újjászületésre, megtérésre, hitre jutásra...azt azonban jelenti, hogy hívő szülőknek a gyermekei már születésüktől fogva hallani fogják Krisztus evangéliumát: *Térjete meg, mert elközelített mennyek országa.* – És a hit...Pál apostol szavait követve...hallásból van...és a hallás Krisztus beszédéből.

Ez a megkeresztelt kisgyermek is, és mi is...így hallhatjuk napról napra, hétről hétre a kegyelem evangéliumát...és épp ezért ne vágyjunk arra, hogy olyanok legyünk mint a pogány népek...hanem vágyjunk arra, hogy meglássuk Urunkat, Jézus Krisztust, amint visszajön ítélni

élőket és holtakat, és teljességre juthasson az Ő Királysága. Igen...Királyt kérünk...és Isten meghallgatta kérésünket. Örökkévaló királyt adott nekünk. Ezért áldjuk Őt örökkön örökké.